

har stået bag denne forespørgsel, at vi skal se at få løst de problemer, der er.

Men jeg advarer imod at køre debatten op på det plan, som jeg synes den er ved at blive kørt op på i øjeblikket.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil gerne invitere hr. Poul Nødgaard til, når nu Folketinget på et tidspunkt får nogle fridage, at hr. Poul Nødgaard og jeg skulle begynde at rejse lidt rundt nogle af de steder, jeg har været i Danmark. For jeg har faktisk været ude og se, at denne debat ikke kører på et niveau, hvor den ikke hører hjemme.

Det er da rigtigt, at der i nogle amter og nogle kommuner rent faktisk er sket noget, men der er et større antal kommuner og amter, hvori der ikke er sket noget. Men før man tror det, kræver det selvfølgelig, at man har været ude og se tingene og ikke bare tror på de fine rapporter og alle de ting, der ellers kommer. Jeg vil bede hr. Poul Nødgaard om at lytte til de mennesker, der faktisk føler det på deres egen krop.

Så har hr. Poul Nødgaard ment, at jeg er meget i radio og tv m.v. om det her. Det er jeg faktisk meget godt tilfreds med; det gør vel ikke noget, at man er meget i radio og tv med en sag, som alle partier bakker op. Jeg synes, nogle flere skulle være i radio og tv vedrørende denne sag, så vi kunne få kvalitét af tabuet.

Men hr. Poul Nødgaard har altså ikke hørt de sidste udsendelser med mig – men det kan man måske heller ikke helt overkomme – for hvis hr. Poul Nødgaard havde hørt Radioavisen stort set hele morgenen, ville hr. Poul Nødgaard vide, at dér har jeg faktisk ikke bare været citeret, men også interviewet om, at jeg ønsker at pålægge amter og kommuner det via en styring af bloktilskuddene og via en øremærkning af pengene, hvis de ikke lever op til den kvalitet, som vi mangler.

Det kunne man faktisk have hørt hele morgenen at jeg har sagt, og det mener jeg stadig væk. Jeg er enig med hr. Bruno Jerup i, at vi er nødt til så at øremærke pengene så og sige: Det er til det formål, og hvis I ikke bruger dem til det, så får I slet ikke nogen, og så må vi jo diskutere, hvem der i givet fald skal overtage ansvaret for det.

Til sidst vil jeg gerne sige til fru Tove Lindbo Larsen om udrykningstjenesten: Det her er jo ikke en diskussion om modeller. Der ligger ikke én model. Jeg ved, Landsforeningen Pårørende til Sindslidende har én model, Københavns Amt

har én model, Borgerrepræsentationen i København har én model.

Nej det, der er princippet i det, er, at efter at et politisk organ eller rettere to, også Borgerrepræsentationen, vedtog, at den psykiatriske udrykningstjeneste skulle blive til noget, har de faglige organisationer blokeret, fordi det var for farligt, eller fordi man ikke fik timeløn nok for det.

Se, det er urimeligt, og det har ikke noget med en modeldiskussion at gøre, for selvfølgelig skal man kunne diskutere, hvilken måde det er bedst at gøre det på. Det kan være forskelligt fra sted til sted i landet, men jeg kan sige til fru Tove Lindbo Larsen, at det slet er ikke den diskussion, det drejer sig om. Der har været valgmuligheder; man har bare ikke villet. Det er det, der er problemet.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Det er jo noget tilbagevendende, at denne diskussion ligesom skal underlægges en diskussion om det kommunale selvstyre. Jeg mener ikke, at det er dér, at vi skal gå ind. Hvis vi fra Folketingets side ønsker at opprioritere et område og siger, at den opgave skal kommunerne og amterne løse og det får de nogle penge til, så må det da være rimeligt, at vi også siger, at de penge er øremærket til dét. De skal ikke bare indgå i det almindelige budget og flyttes rundt imellem forskellige sektorer.

Jeg synes også, fru Lindbo Larsen må støtte, at det er det, vi skal gøre, hvis der skal komme noget ud af det her. Ellers er vi i samme situation igen om måske to eller tre år.

Den anden ting er så rettighederne. Dér synes jeg nok at jeg hørte korrekt første gang: Der var ikke ret mange. Derfor vil jeg ligesom fru Bastrup gerne spørge, om fru Lindbo Larsen er enig med sundhedsministeren i, at det kan være nødvendigt at stramme rettighederne for de sindslidende op, for efter min opfattelse er det en stor mangel.

Der var jo bred enighed om, sidste gang man diskuterede psykiatriloven, at der skulle være nogle faste rettigheder for folk, og de forsvandt under parolen: Uha, det kommunale selvstyre! Men det er ikke det samme som, at man sikrer borgerne – i det her tilfælde de sindslidende – nogle rettigheder; dem skal vi have skrevet ind i loven, så der er noget at følge.